

FJERNSYNET «I solkorsets tegn»

I nærmere fem år har fjernsynets Haagen Ringnes og hans to dyktige medarbeidere, Jan Størseth og Hanne Hoel, jobbet med TV-serien «I SOLKORSETS TEGN».

En serie om motivene for nærmere 100 000 nordmenns tilslutning til Nasjonal Samling. TV-serien er delt inn i fire programmer, og første program kommer i denne måned, allerede 25. februar kl. 20.10. Det heter «Parti eller sekt», og tar for seg tiden etter første verdenskrig frem til 9. april 1940.

Annent program følger 4. mars, og under tittelen «Solkors og hakekors», er vi med på Nasjonal Samlings marsj frem til februar 1942.

Program tre heter «Statsakt, statsmakt — siste akt», og forteller bl.a. om statsakten på Akershus. Dette sendes 11. mars.

Det siste program kommer 18. mars. Vi blir her med på «Det lange oppgjøret», og drøfter rettsaken mot Vidkun Quisling, rettsoppgjøret mot de ti tusener medlemmer av partiet og de straffedømtes status i dag.

FOLK OG LAND har bedt en av deltakerne i serien, fru Julie Klüwer, fortelle sine inntrykk av programmene, etter at hun har fått se et prøveopptak.

Til vår medarbeider sier hun: — Det var modig gjort av Haagen Ringnes å ta imot utfordringen fra Opplysningsavdelingens sjef i TV, Oddvar Foss, om å lage denne serien.

Riktignok kunne han laget et oppkok av gamle hetsopptak og dermed sluppet lett og risikofritt fra jobben. I stedet har han fått istand en vel balansert serie, der alle som deltar får ytre seg fritt, uten derved harde utfall hverken mot den ene eller annen part.

Etter 35 års undertrykkelse i massemedia er vi glade for det minste streif av sol, og sammen med den objektive krigs- og okkupasjonshistoriske litteratur som er kommet fra forlag i det siste, håper jeg serien vil åpne for en bred og tankevekkende debatt i norske hjem.

Til «Arbeiderbladet» sier Haagen Ringnes om serien:

— Utgangspunktet er at man under krig gjerne tenker svart-hvitt, noen blir klart definert helter, andre havner på gal side. Vi får et rettsoppgjør, noen straffes, andre hylles. Vår offisielle historie har nok utelukket et

og annet. Det er seierherrenes historie som er skrevet.

Vår intensjon, det skrev vi i brev til de tidligere NS-medlemmene, har vært å lage et supplement til Norges-historien, høre tapernes røst — la dem få bidra med sitt.

Videre, dette skrev vi også i henvendelsene, har vi kommet såpass på avstand i tid — at vi bør kunne ta opp bakgrunnen og motivene for dem som kom på gal side. Finne ut hva som dro dem inn, hvorfor de valgte Nasjonal Samling, hva de opplevde i møtet med rettsapparatet, hvordan tiden etter krigen har vært.

(Forts. side 7)

Hvorfor reagerer ikke Norge mot dødsleirene i Sovjet?

— Ingen konsentrasjonsleir-fanger har lidd mer enn de som idag befinner seg i Sovjets dødsleire. Slavearbeiderne drepes her langsomt, under smerter ingen kan forestille seg.

Det er internasjonale etterretningssentre som bekrefter dette, etter agentobservasjoner og opplysninger fra Sovjetiske avhop-pere.

Det er konstatert at det i 1980 ble opprettet 41 utryddelsesleire i landet, ved siden av de flere tusen «alminnelige» politiske slaveleire.

Dødsleirene kan deles opp i forskjellige kategorier:

1) Leirer hvor fangene blir utsatt for radioaktiv bestråling, og påført leikemi.

2) Dødsleire hvor arbeidet er direkte forbundet med dødbringende bestrålinger under utvinning av bearbeidelse av uran.

3) Dødsleirer hvor fangene blir forgiftet eller blinde, før de dør.

Det er lykkes FOLK OG

LAND å få fatt i en liste over de 41 nyopprettede dødsleire, med oppgave over hvor de befinner seg og hva fangene jobber med. De verste av dem er lagt til:

1) Estland, Poldiski-bukten, (utvinning av uran). 2) Byen Omutninsk i Kirov-området, (utvinning av uran). 3) Byen Totma i Vologodskaya-området, (minearbeide med utvinning av uran i åpne felter, og bearbeidelse av uran på en fabrikk). 4) Landsbyen Borovoe, Kazachskaya SSR, (utvinning av uran i åpne felter. Bestråling i hele området. I nærheten finnes et stort «kursted», men myndighetene opplyser ikke «pasientene» om bestrålingen). 5) Magishlak-halvøya ved det Kaspiske hav (uranminer, uranfabrikk og arbeide på en atomreaktor).

Burde ikke Tor Halvorsen & Co. nå også kaste blikket sitt mot disse forhold, og ikke bare konsentrere seg om boikottaksjoner mot ikke-kommunistiske land?

SLUTT PÅ 35 ÅRS STRIDIGHETER?

KAN PARTENE GODTA FREDSFORSLAGET FRA REDAKTØR ODD MELSOM?

Den 24. oktober 1980 behandlet Stortinget en interpellasjon om rettssikkerheten i Norge, med utgangspunkt i Roald Dysthe-saken.

Mange Stortingsrepresentanter må ha sittet med beklemte følelser i tinghallen denne dag, 35 år etter Norgeshistoriens verste hekseprosesser og dessuten på selveste FN-dagen.

Interpellasjonen kom fra representanten Hans Hammond Rossbach, (V) og vi tar med deler av Stortingets behandling av den.

ROSSBACH: — Straffesaken («landssviksaken») mot Roald Dysthe har heldigvis ikke sitt sidestykke (?) i vår rettshistorie. Justismord er et sterkt ord, og det er ingen hyggelig forteelse i en rettsstat. Slike hendelser øker ikke tilliten til rettssikkerheten når det også er mye som taler for at uforsvarlige feil som ble begått, ikke senere er blitt påtalt og noen trukket til ansvar for det.

Det som opptar meg sterkt, er dette samfunnsviktige spørsmål: Når dette kunne skje i en slik sak, kan noe lignende ha skjedd den gang eller senere? Risikerer vi en lignende rettsulykke i dagens Norge?

ST.SRÅD ODDVAR BJER-REFJORD: — Når det gjelder det konkrete spørsmål om Regeringen vil foreta en vurdering av rettssikkerheten, vil jeg presisere at en slik vurdering foretas kontinuerlig med sikte på til enhver tid å ha best mulige rettsregler og arbeidsrutiner på dette området. Det er som nevnt lagt fram forslag til ny lov om prosessordningen i straffesaker. Det er her foreslått en rekke regler som tar sikte på en videre utbygging av de rettssikkerhetsgarantier vi allerede har i den gjeldende straffesakslov. Men dette vil man kunne behandle mer inngående i Stortinget når lovfor-slaget kommer til behandling.

Redaktør Melsom

Med hensyn til den sak som denne interpellasjonen gjelder, er det grunn til å understreke at det nå, ca. 30 år etter saken verserte for domstolene, er vanskelig å si hvor systemet sviktet.

REPRESENTANTEN SYSE:

— Når det gjelder den sak som interpellanten har trukket frem, føler jeg meg ikke sikker på om den er det riktigste utgangspunkt for en rettferdig vurdering av vårt retts håndhevelsesapparat i dag. Dysthe-saken skriver seg fra den tidlige etterkrigstid, og det er kjent at rettsapparatet den gang var sprengt på grunn av den store mengde

(Forts. side 5)

Professor WILLIAM A. BRANDT:

Okkupasjonen av Norge berettiget!

En av FOLK OG LAND's medarbeidere er nettopp kommet tilbake fra reise i USA, der han bl.a. møtte den pensjonerte professor William A. Brandt i Boston, som er kjent for sin sterke kritikk mot Nürnbergdomstolens behandling av tyskernes aksjon mot Norge, i april dagene for over 40 år siden.

Kritikken er aktualisert gjennom Bjørn Bjørnsens bok, «Narvik 1940», som vår medarbeider overrakte professor Brandt under besøket hos ham.

På spørsmålet om professorens viktigste ankepunkter mot domstolen, svarte han:

— Det er ingen tvil om at Tyskland var tvunget til å besette Norge i 1940. Besettelsen måtte betraktes som preventiv. I stedet sier domstolen at «en preventiv besettelse av fremmed territorium alene er berettiget om det foreligger et tilfelle av øyeblikkelig og overveldende nødvendighet for selvforsvar, som ikke tillater noe valg av midler, eller til overveielser.» Den konkluderer med å si: «I lyset

av alt tilgjengelig materiale er det umulig å godta den påstand om invasjonen i Danmark og Norge var defensiv. Etter domstolens mening dreier det seg om aggressive krigshandlinger.»

— Domstolens konklusjon er feilaktig, hvilket mange av mine kolleger er enige med meg i.

Jeg vil gjerne henvise til Paul Reynards bok: «La France a sauvé l'Europe», bind 2 side 45, hvor han uttaler at han på et møte den 9. april 1940 i Comité de guerre, document nr. 35, Trés Secret, sa at det var nødvendig å handle øyeblikkelig i området Narvik, da jernmalmen var av kapital interesse for utgangen av krigen.

Den 11. april 1940 skrev Paul Reynard til Daladier blant annet (side 32) om krigen i Norge: «Slaget som er under utvikling er slaget om jernet. Utgangen av krigen kan avhenge av utgangen av dette slag. Affæren Norge er derfor av vital interesse».

I Churchills «Den annen verdenskrig», bind 2 er det også

(Forts. side 7)

Med saks gjennom pressen . . .

Det må lønne seg å arbeide

TRYGDESYSTEMET TRENGER REVISJON

Av A. Chr. Otnes

Ved den fremgangsmåten som i dag blir ført på politisk hold er jeg blitt tvunget til den slutning at det sporet som blir fulgt i norsk sosialpolitikk, er uansvarlig.

Uansvarlig fordi det er blitt flere løfter enn det er økonomisk dekning for.

Uansvarlig fordi det heller ikke finnes nok kvalifisert personell til å yte den sosialservice som er blitt stilt i utsikt.

Uansvarlig fordi økningen av de offentlige utgifter til sosiale formål har nådd slike dimensjoner at de truer med å lamme all annen offentlig virksomhet. Denne utvikling må bremses opp. Hit, men ikke lenger, — det har gått for langt allerede slik det er.

Linjene må derfor brytes så en ansvarlig sosialpolitikk legges opp. Det blir ingen lett og behagelig oppgave, men ikke desto mindre nødvendig. Uansett hvem som kommer til å få den politiske makt i landet i fremtiden, vil de bli nødt til å ta den på seg. Derfor er det like godt å begynne først som sist. For de nødvendige tiltak lar seg ikke gjennomføre over natten.

Retningslinjene bør — etter min mening — være:

1. Sosialpolitikken må ta utgangspunkt i landet *økonomiske evne og arbeidsliv*. Ellers vil

fundamentet for sosiale tiltak falle bort. Statens primære oppgave må derfor være å holde arbeidslivet oppe ved å prioritere: Forsvar utad, ro og orden innad, utdannelse, vern om arbeidsplassene, samferdsel og kommunikasjoner, handel, pengevesen, en stabil valuta og utenrikspolitikk.

2. Utgifter til sosiale formål må stå i rimelig forhold til utgiftene til Statens primære oppgaver.

3. Vårt nåværende Folke-trygdesystem trenger en revisjon *før det bryter helt sammen*. Det må sørges for at det også i fremtiden blir mulig å yte hjelp til syke, uføre og gamle mennesker. Utgiftene til sosiale formål må underkastes en analyse for å finne ut hva som er helt nødvendig. Især gjelder dette de virkelige store utgifter til sykelønn, uføre og attføring, alderspensjonering, sykebehandling og helseinstitusjoner.

4. Trygde- og stønadssystemer må *forenkles*, dels for å gjøre reglene forståelige for folk flest, dels for å forenkle trygdeadministrasjonen.

5. Sykelønns-, trygde- og pensjonsordninger må legges slik an at det *lønner seg å arbeide*.

6. Den generelle pensjonsalder heves. Det innføres for alle samme alders- og uførepensjon

fra det offentlige. *De som ønsker større pensjon, må selv sørge for det.*

7. Det bør være anledning til å arbeide også etter fylte 70 år, gjerne skattefritt, med bibeholdt pensjon.

8. Antall pensjonister søkes redusert med to ting for øyet: a) å øke antall arbeidstagere. b) å redusere pensjonsutgiftene.

9. Ytterligere forkortelse av arbeidstiden kommer ikke på tale så *lenge det er mangel på arbeidskraft*.

10. Oppgaver som har med sysselsetning og attføring, trygder og pensjonering å gjøre, samles i et eget departement; et Sysselsetnings- og trygdedepartement. Dette departement må få overført trygdebudsjettet fra Sosialdepartementet, og det må videre få overført fra Kommunal- og arbeidsdepartementet alt som har med offentlig virksomhet på dette område å gjøre. Dette innebærer at *trygdebudsjettet føres tilbake til statsbudsjettet*.

11. Sosialdepartementets virksomhet innskrenkes til de oppgaver dette departement tidligere tradisjonelt hadde som sitt arbeidsområde.

Tiltakene for å styrke arbeidslivet er viktigst. Lykkes ikke dette, vil det i fremtiden ikke bli mulig å føre noen sosialpolitikk i det hele tatt. Det er nå på tide at folk begynner å få dette helt klart for seg. Det er slutt på den epoke da sosialpolitiske gaver dalte ned fra himmelen.

(«Morgenbladet»)

Eit samfunn av rasistar

Sigurd LYNGSTAD fra Viksdalen har i «DAG OG TID» (22. januar 1981) et innlegg om rasisme, som vi tillater oss å klippe:

Eit samfunn av rasistar? spør h.a.b. i Dag og Tid nr. 1/81, i samband med ei meningsmåling om korleis folk flest ser på frammarsjdarane. h.a.b. synest legge noka anna i den enn dei som har svarta har meint å seie. Mange produksjonar støyter mot taket. Avsetningsvanskar og fylte læger. Arbeidsløyse. Ja, då må det vel kunne seiast at me hadde greidd oss like godt utan å ta inn arbeidarar som ikkje høyrer heime her, utan å verte utskjelt med slike ord og uttrykk som vel best karakteriserer dei som brukar dei.

Ordet rasist er vel utleia av ordet rasar? Men er det ikkje slik å forstå at det vert lagt noko heilt motsett i desse to orda? «Rasist» evrt bruka mot slike som vert påstått hatar andre folk og rasar, dvs. nokon egativt. Eit skjellsord. Medan «rase» vel skulle vere noko positivt? Eit av «boda» i den nye moral i dei sokalla «Menneskerettane» går ut på at ein skal elske andre folk og rasar. Vyrndnad for andre er rett nok, men me skal vel ikkje praktisere dette på ein slik måte at me vanvyrder oss sjølve og vårt eige? Denne «me-åleinevite», og peikefinegr frå slike som h.a.b. treng me ikkje. Vert me spurde må me kunne få seie kva me meinat. Eller er det på-

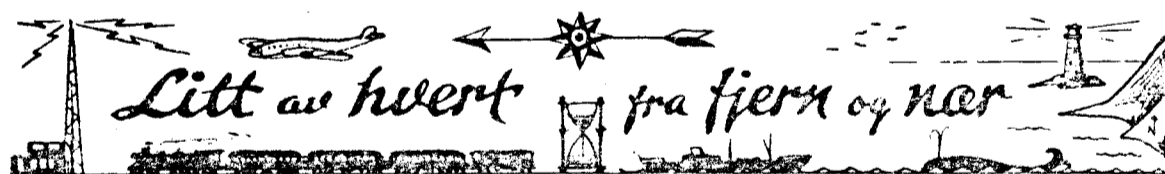
tvinga meiningar me skal godkjenne? Er ikkje det ei form for terrorisme? Meiningsterror eller åndsterror. Ingen som er vaken kan godta å få ei motsatt meining av si eiga «ned-trekk over hovudet». Ja, er det ikkje noko slikt det her er tale om.

Dei enkle Gud-gjevne natur- og livsformer har vorte håna og sett til sides so lenge no, av dei «kloke» med sine teoriar som dei prakkar inn på folk, at resultatet viser seg. Europa sine folk er i ferd med å gjere sjølvdrap. Vald i heimane og oppløysing. Fosterdrap. Det er no vorte so ille i mange heimmar at dei terroriserer kvarandre slik at det fleire gonger endar med drap.

Det er ikkje så lenge sidan det i masse-media vart sagt at ved år 2000 vil Europa vere folka av 1/3 ikkje-europearar. Men dersom folk får augo opp og ser kva som går føre seg, treng det ikkje bli slik.

Og denne folkeflyttinga frå andre verdsdelar er vel minst til gagn for dei folk og land dei kjem frå. Dei mister av sine mest arbeidsføre som dei vel hadde hatt bruk for til arbeid på eiga jord. Heimmar vert óg oppsplitta. Og dei får vanskar når dei skal arbeide og leve under uvande tilhøve. Det kan lett verte mis-

(Forts. side 5)

Til leserne

Av dette nummer er sendt ut dobbelt antall løssalgseksemplarer til bladutsalg rundt omkring i landet.

Vi har gjort det med tanke på fjernsynsserien «I SOLKORSETS TEGN», som FOLK OG LAND naturlig dekker bedre enn øvrige aviser. Også i følgende nummer bringer vi lengre omtaler av serien, med kommentarer og intervjuer.

Vi vil at flest mulig utenfor vår interessekrets skal følge med i serien, og henstiller til våre abonnenter om å kunngjøre programtidene til slektninger og venner.

Samtidig er vi interessert i at FOLK OG LAND, inneholdende omtalen av serien, spres overalt.

Gå derfor til bladutslaget i dag, og kjøp noen eksemplarer av vår avis. Gi dem til naboer, eller legg dem ut på venteværelser og kafeer.

Det betyr meget for oss at løssalget av FOLK OG LAND øker, og vi ber deg varske oss om bladet er utsolgt.

Vel møtt foran kiosken eller i ditt faste bladutvalg.

NYE TAKTER

Det har blitt en helt ny tone i Det hvite hus etter at Ronald Reagan tok over president-stolen. Alle- rede de første dager har innvarslet en langt skarpere holdning overfor Sovjet-Unionen. Svært mange stiller seg tvilende til Reagans utenrikspolitiske kvalifikasjoner. Det er vanskelig å spå fremtiden, men vi er temmelig sikre på at klimaet mellom USA og Sovjet-Unionen blir kaldere. — Men tør vi håpe på en stopp i verdenskommunismens fremmarsj.

PAVEN TIL POLEN

Hvis Sovjetiske styrker går inn i Polen, reiser jeg dit for å delta i kampen, uttalte Paven til pressen for kort tid siden. Det er ikke mulig å si noe om hvilken vekt Sovjet-lederne legger på denne uttalelsen. Så sterkt som den katolske kirke og Paven står i Polen,

tror vi at det kommer til å bli en kamp fra hus til hus hvis Sovjet-kjempen igjen rører på seg.

AFGHANISTAN

Dessverre er vår spådom m.h.t. Afghanistan blitt oppfylt. Da Sovjet-styrkene innvaderer Afghanistan, spådde vi at den vestlige verden snart ville glemme innmarsjen. Vi nevnte Ungarn og Tsjekkoslovakia som eksempler. — Og ganske riktig: Etter noen måneder forsvant bekymringen for Afghanistan fra leder-spaltene.

Vesten må da vel snart innse at vi ikke lenger kan akseptere at land etter land faller i kommunistenes garn.

ENGLAND

Margareth Thatcher har fått opplutningen om det konservative partiet til å rase nedover, og få

har vel levnet partiet en sjanse til å vinne neste valg.

Nu får jernjomfruen hjelp av sine bitreste motstandere; — lederne av det britiske Arbeiderpartiet. Venstreflyens fremmarsj har ført til sprekkdannelse, og mange tror på et nytt parti. I så fall kan fru Thatcher være ganske sikker på å forlenge kontrakten i Downing Street nr. 10.

STATSMINISTERBYTTE

Vi har lenge ventet på at Odvar Nordli skulle bli skiftet. Etterhvert som opplutningen om Arbeiderpartiet har gått nedover, er ropet om sterkere lederskap blitt stadig høyere.

Det som forundret oss, var måten meldingen om statsminister-skiftet kom frem på. Tør vi våge å gjette på et oppgjør på kammeret mellom Arbeidernes Pres-

sekontor — som slapp ut nyheten noen dager for tidlig — og Arbeiderpartiets sentrale ledelse.

NOMINASJONEN

Det nærmer seg stortingsvalget, og partiene er i full gang med nominasjonene. Det ser ut til at det skal bli store utskiftninger i år.

En rekke taburettslitere er puffet ned. Den mest kjente er vel Høyres Torstein Tynning. Lokalfolket hjemme i Telemark mente at han la for stor vekt på rikspolitikken og ga blaffen i hjemstedets ve og vel.

Nye, interessante navn er imidlertid på vei inn. Det er med den største interesse vi noterer at den taletrengte professor, dr. juris Fr. Fr. Gundersen topper Fremskrittspartiets liste i Akershus. Kommer han inn på tinget, blir det i hvert fall liv.

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansvarlig redaktør: Kåre Haugerud

Forræder — mot hvem?

I Bjørnsens bok, «NARVIK 1940», leser vi:

«— Halifaks refererte et telegram han nettopp hadde fått fra Dormer i Tromsø. Den norske kongen var kommet til den konklusjonen at hvis han og kronprinsen nå forlot Norge, ville de ødelegge alt de hadde arbeidet for i tidligere år. Derfor hadde de bestemt seg for å bli i Norge og ta hva som måtte komme. Ettersom de allierte hadde forlatt dem og ikke hadde mer ammunisjon, ville de gi opp kampen og forhandle med tyskerne. Kongen trodde de allierte ville vinne til slutt, men nordmennene ville se på ham og kronprinsen som desertører hvis de overlot sitt folk til tysk nåde. Krigsregjeringen fant ut at de burde presse Kongen til å gå ombord i et britisk krigsskip med sitt følge og sin regjering.

Sir Alexander Cadogan gikk i gang med å formulere et svar til Kongen, at han ikke måtte være en tosk — og en forræder. Churchill og Chamberlain godtok hans utkast uten videre. De hadde Frankrikes sammenbrudd i hodet nå. Franskmennene maste om flere jagerfly. De britiske generalene med ansvaret for hjemmeforsvaret holdt igjen. Dette var blitt en kamp for Englands egen eksistens.

Et nytt fremgangens år

I 1980 har «Folk og Land» vunnet ny fremgang, og vi takker alle våre venner for all støtte, både økonomisk og ved å verve nye lesere for avisen.

Vi vet at det er interesse for å få vite hvordan utviklingen er i de forskjellige deler av landet og for 1980's vedkommende kan vi fortelle følgende:

Fire fylker ligger i en toppklasse for seg med en bemerkelsesverdig fremgang. Det er Sør-Trøndelag, Aust-Agder, Vestfold og Akershus.

Utmerkede og prisverdige resultater er oppnådd i Oslo, Hedmark, Oppland og Troms, og vi er også tilfreds med Østfold, Buskerud, Telemark, Hordaland og Nord-Trøndelag, selv om ingen av disse fylker har nådd opp til de helt store resultater.

Dessverre er det også noen fylker vi er misfornøyd med. Det gjelder først og fremst Vest-Agder, Nordland og Finnmark, men også Rogaland og Møre og Romsdal burde vært bedre.

Kan vi vente at våre venner, særlig i disse sistnevnte fylker, tar et krafttak for å spre avisen i det året vi nå er gått inn i?

Kjent skribent til «Folk og Land»

Som fast spaltist er det lykkes FOLK OG LAND å knytte til seg pseudonymet CALIGULA. Her møter vi en av landets fremste kunst- og kulturskribenter.

Vi tror våre lesere får stor glede av vår nye medarbeider, som i månedens nummer retter søkelyset mot norsk skolepolitikk.

Plassér dine forsikringer gjennom

Bergs Assurance

autorisert konsulentfirma

Stortingsgt. 18, Oslo 1 — Telefon 41 37 30 linje 56.

TRYGGHET

OG

SIKKERHET

INO som kjøper av det norske krigsarkiv i England

KOMMER OGSÅ MED NY BOK I SERIEN OM OKKUPASJONSHISTORIEN

Vi går mot lysere tider. Ingen tvil om det. Sannheten tvinger seg frem. Den lar seg ikke lenger kneble. Men den trenger hjelp for å nå ut overalt.
INO-HJELP.

Store deler av pressen og forlagene har brutt isen, og tør nå åpent fortelle sannheten om okkupasjonstiden.

Også kringkastingen har mannet seg opp til å gjøre det samme. Så langt mulig for en bundet og bastet monopolinstitusjon.

Bla. gjennom serien «I Solkorsets tegn», som TV starter den 25. februar. Og overalt er INO med.

Ved opplysninger og dokumenter som stilles til disposisjon for journalister, forfattere og programkapere. Ved råd og veiledning.

Grotid?

Så visst, så visst.

Salget av INO-litteratur toppet i 1980 alle rekorder, og

hundreder av oppdrag for skoler, biblioteker og forskere ble presist gjennomført. Og nye oppgaver venter på sin løsning.

Kjempeløftet i 1981 blir sannsynligvis hjemkjøpet av det norske krigsarkiv i England, som den norske stat av naturlige grunner overser.

Et skattkammer av historiske dokumenter er tilbudt oss, og forlengst har INO tatt kontakt med en av våre største eksperter, for faglig hjelp. Arkivet vil bety enormt meget for biblioteket på Enerhaugen, og kommer kjøpet istand er det en ny seier for tilhengerne av sannhet og rett. En nyhet av interesse er også utgivelsen av ennå en bok i serien om den norske okkupasjonshistorie. Trykkeriomkostningene diskuteres i styret, og det er håp om at boken kommer allerede i år.

Denne gang er den skrevet av Einar Syvertsen, som ved sin død etterlot INO manuskriptene.

Vi kan forberede lesere på en litterær sensasjon, som redaktør-

ren av det tidligere NS Månedshfte ofret alle sine krefter på.

Den er da også blitt et mesterverk.

Også andre idéer settes ut i livet.

Nettopp nå står Instituttet midt oppe i arbeidet med utsendelsen av informasjonsmateriale til skoler og Universiteter. Det skjer i forbindelse med TV-serien «I Solkorsets tegn».

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO) er godtatt som et seriøst organ. Likevel mottar det ingen statlig støtte.

Alt arbeide er basert på medlemskontingenten og frivillige pengegaver. Det kreves store beløp.

Nettopp derfor er det nødvendig at kontingenten kommer presis inn.

At vi også gir av vår overflod.

Har du betalt din kontingent?

Eller gitt din pengegave?

Innbetalingskort ligger inne i avisen.

TAKK, TAKK, TAKK!

Håkon Meyer 85 år

Håkon Meyer fylte 85 år 11. januar.

Flere av oss vil huske ham som en av arbeiderbevegelsens ledere, hvor han i mange år sto i første linje under mellomkrigstidens harde LO-strider. Han var den som i 1945 måtte stå som syndebukk for fagbevegelsens disposisjoner da tyskerne kom til Norge, uten anledning til å komme frem med redegjørelse for sitt forhold.

Det fikk han først gjøre i sin bok, «Et annet syn», som kom ut på Dreyers forlag i 1952.

Håkon Meyer ble aldri medlem av Nasjonal Samling, men under oppholdet på Ilebu, i Akebergveien og på skogshogst i Hakadal var det mange som knyttet et vennskapets bånd med ham, og som nok lurer på hvor han nå nyter sitt otium. Hvorfor ikke sende denne kjemper en hilsen?

Vi kan fortelle at han bor i et stille hjørne på Østerlen i Sydøstre Skåne. Nøyaktig adresse: Djupdal i Vik, 27200, Simrishamn, Sverige.

Redaktør Diesen svarer

Herr redaktør!

Man har sendt meg det eksemplar av «Folk og Land», hvor min anmeldelse av Mel-soms bok er gjengitt, og hvor De i en særskilt artikkel forsøker å kommentere mine gjøremål under den annen verdenskrig.

Man kan naturligvis ikke vente at De, eller andre i Deres blad skal kjenne til alt som foregikk under denne krigen. Det er derfor lite hensiktsmessig å diskutere med Dem. Deres oppgave er tydeligvis å holde åpent det sår, som oppgjøret skapte. Det er andre som søker å finne grunnlag for gjensidig forståelse. Vi kommer ikke til å avholde oss fra vårt arbeide, tross Deres blad.

Halvor Diesen

Skal sår gro må de behandles med renslighet.

Det søker vi å gjøre.

Men vi vil også belyse årsakene til sårene, slik at de kan leges for godt. Det var det vi prøvde å gjøre i forrige nummer, i vår kommentar til redaktør Diesen's anmeldelse av Mel-som's bok.

Ut fra Halvor Diesen's vrede, må vi ha truffet på et ømt punkt.

Red.

VAR GODE VENN
FRA
OKKUPASJONSTIDEN

komponisten
GEIRR TVEITT

har forlatt oss

MINNET VIL LEVE
Kunstner venner

Vi ærer deres minne

Dessverre får ikke redaksjonen alltid kjennskap til gode venner som gjennom årene går bort.

Det er så mange vi gjerne ville ha hedret med noen ord. Idag kan vi bringe det triste budskap om tre hjertegode kamerater som har avsluttet kampen for vår sak.

Det gjelder tidligere regimentfører i hirden, PER DAHLEN, Oslo, tidligere medisinaldirektør, doktor THORLEIF ØSTREM, Oslo, og tidligere tillitsmann i Norsk Kjemisk, ROLF HANSEN, Strømmen.

Siden FORBUNDET's og INO's start har de alle deltatt aktivt i arbeidet, slik de også under okkupasjonen gikk inn for den nasjonale gjenreisning.

Vi ærer deres minne.

Averter i
«Folk og Land»

- Far svek ikke bygda si, sier Elisabeth Skogen

— Det sies at Lier ble kalt for «naziparadiset» under krigen. Hva mener du om dette, Elisabeth Skogen? — Markedsføringsjef Elisabeth Skogen fra Lier er nemlig sterkt engasjert i det kommende TV-program om NS før — under og etter krigen, laget av Haagen Ringnes. — Noe paradys var det vel neppe for noen noe sted under krigen, men om man med dette mener at det var mange NS folk i Lier, kan jeg være enig. — Elisabeth Skogen har aldri lagt skjul på hva hun står for og er med i alle fire programmene. Hennes far, Georg Skogen, var lensmann i Lier under krigen.

— Haagen Ringnes har sagt at det var vanskelig å skaffe folk som var villige til å stå fram nå 35 år etter —, hvorfor?

— Jeg kan tenke meg at mange synes det er rart, men flere NS-folk ble faktisk sjokkskadd, og orker fremdeles ikke å snakke om den tiden på samme måte som soldater i ytterste frontlinje, folk i fangenskap, krigsseilere, etc. Hetsen og propagandaen mot NS-folk etter krigen har

vært så sterk at mange av dem som var med, har skjult det til og med overfor sine egne barn for at de ikke skulle bli utsatt for samme hets. Andre har kanskje tenkt at det er ingen vits i å ta opp de gamle tingene, ingen gidder å høre på en. Mennesker har en forutinntatt mening, og når bare en ting blir sagt ofte og lenge nok har den lett for å bli «sannhet».

— Hvorfor ble du med i pro-

grammet?

— Jeg var 16 år da «freden brøt løs», og jeg ble med først og fremst for min fars skyld. Jeg var meget glad i ham. Han var et hederlig, helstøpt og hjertevarmt menneske som gjorde det beste for bygda si, det å være en støtfanger mellom liungene og tyskerne og hjelpe bygda i en av de vanskeligste tider den har hatt. Jeg har heller ikke gitt opp at man kan skifte mening. Jeg tror mye har forandret seg siden 1945. Dessuten kan man selv forandre seg, skifte land, politisk parti etc., men en ting beholder du — nemlig din samvittighet. Det jeg stritter imot, er hykleri og intoleranse, det at ikke folk kan akseptere hverandre og at de ikke kan innse at det fantes bra NS-folk. Man kan ikke putte alle i en bås. —

— Du er nå 52 år og var jo

Elisabeth på pampasen med far, mor og brormann.

barn under krigen? - Ja, bare 11 år da den startet. Min bestefar, K. O. Skogen, som også var lensmann, var jøssing, mens far overtok lensmannsembetet under krigen, fordi han mente at han gjorde det beste ved å beskytte bygda mot fremmede makter når først galt skulle være. Til tross for motsetningsforholdene mellom far og sønn, fortsatte de likevel å være på talefot i visshet om at de begge ville det beste for bygda. Selv meldte jeg meg inn i

småhirden. Det var far imot. Han mente jeg skulle holde meg unna. Men det kunne jeg ikke. Å være NS under krigen var langt fra moro. Jeg fikk jo føle at jeg hadde gitt meg ut på noe som ikke var bare, bare. På den annen side følte jeg et ansvar jeg hadde påtatt meg. Jeg ble forøvrig ikke mobbet som de fleste NS-barn — jeg var vel ikke noe mobbe-objekt. For det annet

(Forts. side 5)

Caligula:

SPROG, SKOLE, DISIPLIN, MANIPULERING

I løpet av de siste fem år kan man regne med at over 10 000 lærere i skoleverket — fra grunnskolen t.o.m. den videregående (videreravende) — er gått over i annet yrke eller halv post (reduisert undervisning), eller de har latt seg førtidspensjonere. Årsaken er gjerne «disiplinproblemer», et ord som det er liten grunn til å sette i anførselstegn — om det ikke var fordi det delvis skjuler et *dypereliggende* årsaksforhold, hvor ikke minst faglig — kunnskapsmessig — disiplinering er avgjørende.

Den «mønsterplan» som ligger til grunn for «den nye skole» er intet særnorsk fenomen, men gjenspeiler — gjennom sitt brudd med den gamle kunnskapsskole — en internasjonal tendens i de vestlige land. Sovjet og «Stalin-Tyskland» (DDR) har eksempelvis et elitært skolesystem, som igjen er forutsetningen for disse lands veldige fremgang. Ikke minst på det teknologiske område.

En norsk analysator av Mønsterplanen sier eksempelvis at «grunnskolereformen ideologisk sett innebærer at kollektivistisk ideologi gis en viss prioritet i forhold til liberalistisk ideologi» (Hans Tangerud: «Søkelys på Mønsterplanen»). Det påpekes videre at man prioriterer «samarbeide» og «sosialt samvær» fremfor eksakt og nødvendig kunnskapstillegg. Forsvarerne av Mønsterplanen og den nye skole fører her ofte i marken at barn og ungdom ikke skal «belastet» hjernen med utenatlæring

eller kunnskaper som man bare behøver slå etter i håndbøker og ordlister for lett å finne.

Det man her underslår — ikke har villet se — er ikke bare det disiplinerende og karakterdannende element som lå implisitt i den gamle «puggskole», men at evnen til å slå opp f.eks. i ordbøker ikke er en medfødt egenkap. Tvert om. Den forutsetter i det minste lesekyndighet, at man kan alfabetet og — hva fremmedsprog angår — har en viss basiskunnskap, så man forstår å velge det riktige blant flere tilsynelatende likeverdige valgmuligheter. Et eksempel fra et par år tilbake kan refereres. I en engelskklasse (U-skolen) skulle bl.a. setningen «Han satt under...» oversettes. Fra en av elevene kom «He sedate wonder». At man for å finne *verbet* «satt» måtte slå opp på «sitte», var ikke falt ham inn. Heller ikke at «wonder» var *substantivet* «under». Ikke få lærere over barneskolenivå er i dag forferdet over den manglende evne til nettopp å slå opp i ordlister og leksika — og de kjenner også årsaken: Elevene har rett og slett ikke fått alfabetet pugget inn. De må telle bokstaver på fingrene. Og da går det langsomt. På universitetet møter man ikke sjelden studenter som ikke vet forskjell på subjekt og substantiv, og som er hellig overbeviste om at preposisjoner er noe stygt noe som man heldigvis ikke har på norsk.

At det nettopp er venstrekrefte-

politikk er noe som ikke forbauser, men som man vel skal merke seg. Det man finner blant intensjonene er nemlig ikke bare det tilsynelatende så bestikkende (og absolutt aktverdige) at man gjennom en «demokratisering» av skoleverket skal gjøre kunnskaper tilgjengelige «for alle» (i praksis nær sagt for ingen) og legge vekt på «oppdragelse til medmenneskelighet». Bak dette ligger nemlig også en politisk hensikt. Og dens karakteristika er klare nok: Ved å fremme en kollektivistisk ånd vil man rive grunnen vekk under individualismen, det personlige ansvar — og dermed for alt som er kjernen i vår vesteuropeisk-kristne kultur OG som kan danne kjernen i en også politisk motstand mot «utviklinga». Ved å redusere kunnskapsnivået fremmer man ikke bare likhetstanken (på det laveste nivå), men man sikrer seg også mot en senere *fundert* motstandsutfoldelse. I tillegg kommer så misunnelse og sosialhat. Det er ikke lenger noen spøk at Norge er blant de land i verden hvor misunnelsen er sterkere enn kjønnsdriften.

En ting bør være klart for alle: Norsk skolepolitikk er en vinnende bare for en eneste gruppe: den som ønsker å omforme samfunnet på et nytt «kulturgrunnlag», og som for å oppnå dette ønsker å kunne manipulere en så stor del av vår befolkning som mulig, slik at mulighetene for motstand — opposisjon — blir redusert/utryddet allerede på grunnplanet.

Dette aspekt aksentuertes ytterligere gjennom den offisielle norske sprogpolitikk, hvor også venstrekreftene har vært særlig aktive. Norge er som kjent et pionerland i Europa når det gjelder å fremme politiske mål ved hjelp av sprogundertrykkende midler. Fortsatt er det således slik at en lang rekke levende ord og former i riksmålet er forbudt i offisiell rettskrivning. Om man får gjennomført den lenge omtalte «liberalisering», vil det neppe bli noe tilfredsstillende resultat.

Men — vil kanskje noen si — det er jo en nasjonal oppgave å få et rent sprog? Til dette er bare å si at noe «rent» sprog finnes ikke, bortsett fra — kanskje — et par dialekter i avstengte daler, vel og merke slik disse idag tales av ganske gamle mennesker. Ellers er enhver dialekt gjenstand for påvirkning utenfra, og da ikke minst gjennom massemedia — TV, dagspresse og ukeblad. Men om man ser på de mest «nasjonale» og «folkelige» dialekter og uttryksformer, vil det vise seg at disse utmerker seg delvis gjennom ordfattigdom og delvis gjennom lite innhold av abstrakter. Dette innebærer at man forsøker å påtvinge nasjonen et sprog som er mest mulig upresist og unyansert, dvs. et sprog som i minst mulig grad gjør det mulig for folk å vurdere og tenke selv.

At sproget nettopp har denne funksjon — samtidig som det er bærer av et folks kultur og tradisjon, av alt som forbindes med

sivilisasjon — har man ikke minst trukket konsekvensen av i Sydøst-Asia. I kommunistiske land som Kambodsja og Vietnam har man nettopp slått ned på den sproglige kommunikasjon ved (som i Norge) å forby bruk av såvel ord som ordformer. Der er man riktignok gått et skritt lenger: De som ikke har bøyd seg for den nye sprogpolitikk har man enten satt i fengsel eller rett og slett avskaffet. Så langt er vi ikke kommet i Norge enda.

Det kunne vært fristende å ta opp flere aspekter eller nærmere å utdype de ovenfor antydde, både hva skole- og sprogpolitikk angår, men i denne omgang får det være tilstrekkelig å henvise til de urovekkende politiske resultater som kan bli følgen av at vi ikke kommer til besinnelse. Det er en dårlig trøst at man også i andre land sliter med mange av de samme problemer — eller at man etterhvert i disse land begynner å få øynene opp for skadevirkninger og konsekvenser. Vi bør imidlertid merke oss hvilke krefter det er som ser sin sjanse i at vi får tilstander som kan komme til å gjøre en ny generasjon evneløs når det gjelder å motsette seg manipulering av de forskjellige typer. Opplever vi nu begynnelsen på enden — eller enden på begynnelsen til livnødvendig nytenkning og nyorientering? Ingen tør svare på det idag, i Norge.

Slutt på 35 års . . .

(Forts. fra side 1)

landssviksaker, som altså nevnte sak var én blant.

Når den tidligere «landssviketterforsker», statsråd Oddvar Bjarrefjord, understreker at det . . . » nå, ca. 30 år etter at saken verserte for domstolene, er vanskelig å si hvor systemet sviktet», er det en direkte usannhet.

FOLK OG LAND har i 30 år pekt på uhyrlighetene i «landssvikoppgjøret», som følge klare eksempler på rettssvik.

Når derimot Stortingsrepresentant Jan Syse peker på at Dysthe-saken neppe er det riktige utgangspunkt for en rettferdig vurdering av vårt rettshåndhevelsesapparat, kan vi være enige.

Roald Dysthe har dessuten fått de penger han var ute etter.

For de ti tusener medlemmer av Nasjonal Samling, for Røde Kors frontsostre og frontkjempere er likevel ikke penger det springende punkt, men LANDSSVIKERNAVNET som daglig følger oss, og som også vil følge oss i vårt ettermæle.

Det er dette navn, som i dagligtale forbindes med jødemord og tortur, som må forbys brukt om oss, og slettes av alle skrifter.

Den dag dette krav innrømmes vil vi være kommet til avslutningen av 35 års stridigheter og diskusjoner omkring rettsoppgjøret.

For mange år tilbake kom redaktør Odd Melsom frem med et forslag, hvor han søkte å finne et grunnlag for sosial oppreisning og for en revisjon av etterkrigsoppgjøret. Mon tro om ikke tidspunktet nå burde være inne til å komme frem med hans «nøkkel» til løsning av stridighetene.

Ville det ikke være en idé å la årsmøtet i Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie få seg forelagt Melsom's forslag, når det trer sammen i april måned?

Et forslag som har denne konklusjon:

«Jeg vil forsøke å finne et grunnlag for en sosial oppreisning og for en revisjon av etterkrigsoppgjøret. Og et slikt grunnlag betyr selvfølgelig resignasjon for begge de fastlåste motparter. En resignasjon, som man må ha rett til å kreve i en alvorlig tid for vårt land og på bakgrunn av de interesser det dreier seg om.

Altså: — Kan vi på vår side — som jo er overbevist om at vi ble dømt på politisk basis og etter en ulovlig lovgivning — være villig til å akseptere domfellelsen over det særstandpunkt vi inntok under okkupasjonen, hvis våre myndigheter offisielt erkjenner, at vi ikke burde ha vært dømt etter landsforræderiparagrafen, fordi vår felles forbrytelse var, at vi ut fra hederlige og fedrelandssinnede motiver i en skjebnестund satte hva vi anså være landets og folkets

interesser over lojaliteten mot et styre, som etter vår overbevisning selv hadde bragt folk og land ut i ulykken?

Og kan de, som ennå alltid holder fast ved at det var nødvendig med en slik omfattende rettsaksjon og domfellelse, akseptere denne oppfatning av vår handlemåte?

For oss betyr det overordentlig meget at her endelig engang blir slått fast, at det ikke var landsforræderi vi begikk. Men vi kan forstå om våre motstandere mener, at det var et høyforræderi mot regjeringen Nygaardsvold.

De av våre politiske motstandere engang utmålte straffer kunne da bli stående. En revisjon av selve rettsoppgjøret og straffutmålingen kan hverken praktisk eller prinsipielt tjene til å overvinne motsetningene mellom myndigheter og dømte. Derimot må det være oss tillatt å stille en fordring som også pålegger oss en plikt til å ordne opp med de av våre som ble verst rammet.

Ønsket om å komme til en avslutning av disse 35 års indre strid, er sterkt og utbredt innen det norske folk i dag, også langt inn i rekken av våre styrende. Men ingen synes å vite hvordan en skal gripe saken an, fordi vi alle står så steilt på våre standpunkter. Og hertil kommer uenigheten om det spørsmål, som i norsk politikk synes å veie tyngre enn både anstendighet, humanitet og rettferd: pengespørsmålet:

En av våre fremtredende stortingsmenn sa nylig i en samtale at pengespørsmålet var et av de mest essensielle spørsmål når det gjaldt en revisjon av etterkrigsoppgjøret, for da ville naturligvis erstatningsspørsmålet melde seg, sa han.

Ja, naturligvis vil de det. Men aksepterer vi de avsatte dommer, kan generelle erstatningskrav ikke reises. Og vi må på vår side også ta dette spørsmål opp med god vilje til å bidra til en løsning, som ikke gjør statens byrde tyngre enn at den rimelig kan bæres. De individuelle krav om oppreisning i form av penger og erstatning må vi frafalle. Men vi bør kunne forutsette, at staten stiller til disposisjon de 200 mill. kroner som ble innkassert hos de dømte NS-folk etter en lovbestemmelse som her etablerte en kollektivstraff, et «solidarisk erstatningsansvar» for påståtte skader som NS hadde påført staten. Allerede da denne lovparagraf skulle tre i kraft, ble det fra fremstående jurister hevdet at den stred mot Norges grunnlov og etablerte et kollektivt straffansvar, som stridder mot vår lovgivnings prinsipper.

Disse 200 mill. kroner måtte det være mulig — som en forutsetning for en endelig ordning — å anvende f.eks. slik, at de som har betalt sin del av dette erstatningsbeløp får tilbake halvparten av det innbetalte uten renter. Den annen halvpart stilles

til disposisjon for hjelp og oppreisning for dem som ble hardest rammet gjennom fengsel og dødsstraff, med økonomisk og sosial ødeleggelse. De nærmere regler herfor måtte en statlig «Revisjonskomité» utarbeide.

Også denne ordning måtte kunne aksepteres av alle parter. VI burde kunne akseptere den, fordi det her ikke er noen støtte fra statens side en tar imot, men en hjelp fra våre egne som her gis tilbake med samfunnets samtykke og konsens og fordi den stort sett kan gi alle dem som er hardest rammet en hjelp og en oppreisning. Av *de andre*, fordi de dermed avviker den lovbestemmelse, som etter ansette juristers mening var den mest tvilsomme i hele lovkomplekset og som muliggjorde en så tvilsom beslagleggelse av annenmanns gods, at en tilbakeføring av midlene til det kollektiv, fra hvilket man tok den, må være den rimeligste vei til engang for alle å bli ferdig med alle pengekrav. Staten eller samfunnet gir da ingen erstatning til dem som ut fra manges oppfatning er domfelte «forbrytere», men overlater til de domfelte selv, under myndighetenes kontroll, å anvende disse midler for å reparere de verste skader.

Jeg fremsetter disse tanker som et diskusjonsgrunnlag. Jeg vet at ønsket om et endelig oppgjør, en endelig utjevning av motsetningene er sterkt og utbredt overalt og jeg mener, at vi på vår side må legge tilrette tingene slik, at det er mulig for alle parter å akseptere en ordning.»

Far svek ikke . . .

(Forts. fra side 4)

hadde jeg virkelig gode venner på begge sider.

— Du nevnte «da freden brøt løs». Hva hendte egentlig med familien?

— Far ble arrestert, satt først i fengsel i Børsen i Drammen, senere på Ilebu (Grini). Mor fikk nervesammenbrudd, og alt av penger og verdier ble beslaglagt. En ting er rent tragikomisk når jeg tenker tilbake. Mor fikk melding om at hun kunne få lov å besøke far i fengslet i Børsen, men hun hadde nervesammenbrudd, så jeg besøkte ham i stedet. Nå hadde ikke jeg erfaring i hvordan man skulle opptre i fengselbesøk. Jeg bakte boller og bestemamma sendte blomster. Dette ble naturligvis tatt fra meg i vaktrummet. Da jeg kom på rommet hvor far var, kastet jeg meg i armene hans mens vekten dro meg tilbake. Så satt vi da på hver vår side av bordet og snakket, mens vakthavende passet på. — Jeg hadde med blomster og bakte boller til deg, men fikk ikke ta dem med opp. Men du vet jeg er ikke flink til å bake, så de hevet seg ikke, sa jeg. — Det gjør ikke noe, sa far. Jeg får godt å spise her. — Jeg så jo

at han var blitt ganske slunken. — Og mor har vondt i ryggen og alt er bare bra hjemme, forsikret jeg, ennskjønt hjemme var alt i total oppløøsning. Slik satt vi på hver vår side av bordet og trøstet hverandre, så godt vi kunne.

Far fikk tre og et halvt års fengsel, og jeg må si at bestepappa som hele tiden hadde stått på motsatt side, var enestående. Han holdt liv i oss, og nå var han like forbannet på myndighetene som da krigen kom, da han så hvordan hans egen sønn ble behandlet.

Senere tok jeg huspost i Oslo og dro så til Frankrike som aupair. Der ble jeg forundret, fordi franskmennene, som virkelig hadde fått føle hvordan det var å være okkupert av en fremmed nasjon, hadde mistet tusenvis av sine, byer var totalt utsløttet av tyskerne, de aksepterte meg — pariaen. Cest la guerre, det er krigen. Nå er vi venner igjen, sa de. Det som forbauset meg mest da jeg kom tilbake til Norge i 1968, var at hatet fremdeles var her, og eksisterer ennå.

— Tror du dette programmet vil forandre noe på det?

— Nei, kanskje — kanskje ikke, for folk som kan og vil tenke, vil det kan hende bringe mer forståelse og toleranse omkring det som hendte den tiden.

— Du er ikke redd for å få ubehageligheter selv når du nå står offentlig fram i alle fire programmer?

— Jo, naturligvis er jeg redd, men jeg har aldri skjult for mine venner hva jeg står for, og jeg håper å beholde dem. Skulle jeg miste noen på grunn av dette, får det så være. Jeg spurte min sønn og datter: Gjør det du synes er riktig, mor, svarte de. Jeg spurte også min venn som forøvrig var hjemmefrontmann og god jøssing. Også han sa: Gjør det du synes er riktig.

— Du har fått se TV-optakene etterpå. Er du fornøyd?

— Ja, jeg synes jeg ble tilgodesett med mye, men naturligvis er det langt mer jeg ville ha sagt, men det jeg svarte på, står jeg for. —

Og det Elisabeth Skogen har mer på hjerte, kan alle interesserte kunne lese når hennes bok kommer ut på Aschehoug forlag til høsten.

— Og boken handler om? Først og fremst familien, far og bestepappa og deres innbyrdes konflikt samt min barndom og første ungdom.

Et siste spørsmål, Elisabeth. Angrer du på hva du gjorde under krigen?

— Nei, det gjør jeg ikke. På

godt og ondt ville jeg ikke ha unnvært det. Det har lært meg meget om mennesker og gitt meg mer enn det har tatt!

(*Drammens Tidende og Buskerud Blad 2/2-81*)

Eit samfunn av . . .

(Forts. fra side 2)

tydingar grunna språkvanskar og annan tenkjemåte og former. Norske arbeidarar som må arbeide langt borte frå heimane, skyner nok lett at ulempene for visse framandarbeidarar er langt større.

Kvifor er det slik? Og må det vere slik? Er ikkje dette mammon-diktaturet med sine leigetarar sitt verk.

Med helsing
Sigurd Lyngstad, Viksdalen

Typen Bormann

Jochen von Lang:
MARTIN BORMANN
Aschehoug

Det har vært sagt at historie ikke er noen eksakt vitenskap. Det vil si, at framstillingen og konklusjonene alltid vil være farget av historikerens politiske syn. I særlig grad vil dette være tilfelle når samtidshistorikeren, som Jochen von Lang, også er journalist i et ukemagasin som «Stern». En trenger ikke lese mange sidene før en blir klar over at forfatteren først og fremst er journalist, historikeren holder seg beskjedent i skyggen. Det tredje rikets ledende menn omtales alltid foraktelig som «nazipampene», og *samtidshistorikeren* gjør seg ikke noe bry med f. eks. å drøfte sannhetsverdien av de mange eventyr som etterpå er blitt fortalt fra krigstidens Tyskland.

Likevel vil en kritisk innstillet leser finne adskillig av interesse i boka. Framfor alt blir det skremmende klart at den nasjonalsosialistiske stat med sitt ansvarsprinsipp, like så lite som idiokratene i øst, nord og vest, formådde å holde sin sti ren for korrupte maktmennesker av typen Bormann. Men hvor stor del av skylden for dette skal tillegges systemet, og hvor mye krigssituasjonen? Det burde *historikeren* forsøkt å gi oss et svar på.

T. E.

VINTERFERIE

VINTERFERIEN TILBRINGES BEST I VÅRE
KOMFORTABLE HYTTER

LOMEN HYTTESENTER — PAUL RING

2967 Lomen

Telefon (061) 17 100 - linje 757

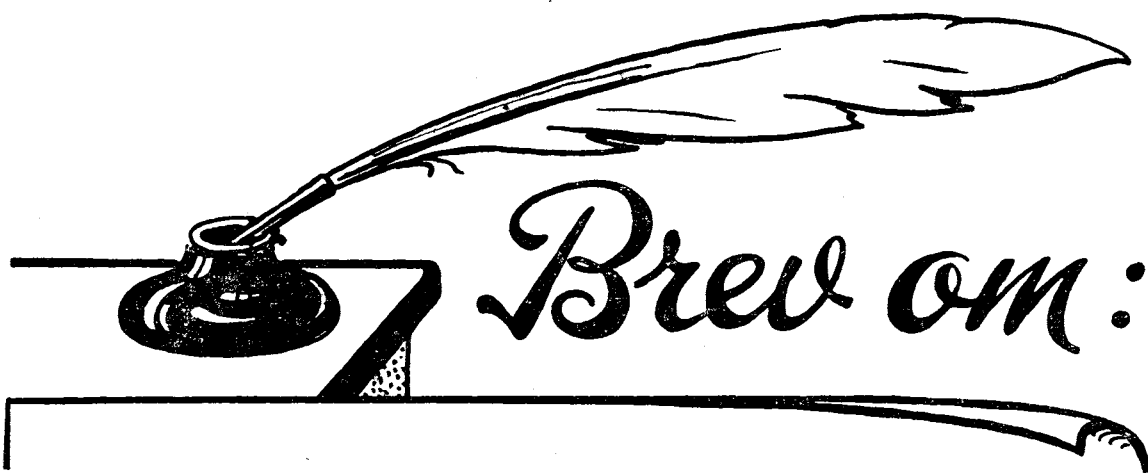
Samarbeide — ikke begjær

Av Einar Giæver

I Folk og Land nr. 11 - 1980 (desember), får man det inntrykk at «månedens Pernille» er av dem som ser med velvilje på at vår nasjon fylles med og fremmedgjøres av et stigende antall fremmedkulturelle innvandrere. Er det egentlig så merkelig at nordmenn reagerer mot en slik utvikling? — og er det dermed automatisk «fremmedhat»? — Jeg mener verdens folk må kunne samarbeide uten å vise slikt respektløst begjær på hverandres nasjoner og integritet. Slik det er i dag, legges bare grunnlaget for fremtidige konflikter og ufred slik folkevandringer alltid tidligere har gjort. — Når skal mennesket lære? — Se på de tidligere flernasjonale stormakter; Babylon knuste Vår Herre selv som eksempel for ettertiden for sin uvilje mot slikt, — Gud skapte så forvirring blant menneskene, gav dem hver deres tungemål, spredte dem og satte grenser mellom dem! Videre kan nevnes det gamle Egypt, Hellas, Romer-riket og Stor-Tyrkiet. De ble etter en tid sønderrevet og knust alle sammen. Det vil sikkert skje med dagens Sovjet-Samveldet og USA. Historien viser at mennesket på sikt trives best i de små, identitetsfaste homogene samfunn. De små nasjoner er jo de eldste!

Jeg tror ikke noen av oss hater andre av ren lyst! — Det er bare beklagelig at massemedia i dag klarer å innbille enkelte at å ville bevare vår nasjonale egenart og integritet er det samme som «fremmedhat». Jeg forstår «Pernille» når hun tar avstand fra «hat» som sådant, men vi må samtidig ikke dermed la oss forlede til å godta den snikende fremmedgjøring vår nasjon utsettes for i dag!

Einar Giæver

Pernille forarget meg

Herr redaktør!

En sitter med desembernummeret av Folk og Land foran seg og leser bl.a. Kai Normanns vakre dikt «Etter Kampen». Ellers er det minner fra fortiden som preger dette nr. av avisen. Ingen tid er jo mer minnenes og ettertankens tid enn nettopp Julen og årsskiftet. Vi har tatt juleferie fra politikk og polemikk, skriver redaksjonen. Det er dessverre ikke ganske slik. Blar vi videre utover i avisen finner vi månedens «Pernille» under tittelen: Solhverv. Vintersolhverv eller jol kalte de gamle denne høytiden og den var omsust av mange slags tro eller overtro. Hadde en ikke satt tjærekors over hus og fjøs kunne Jolereia komme og det kunne komme skade på bufeet og de kunne bli melket av huldra når de kom på stølen. Vintersolhverv, den store høytid da sola snudde, var vel verd å tilbe. Ved vintersolhverv gjorde de gamle løfter for det kommende år. Drakk Brageskålen og bestemte seg for å bli et bedre menneske i året som kom. Kan hende forlike seg med sine fiender eller avstå fra blodhevn osv. Solhverv kan jo også oppfattes som det enkelte menneskes oppgjør med seg selv, med de synder og villfarelser vi måtte ha begått. Det later til å være noe slikt Folk og Lands medarbeider «Pernille» har hatt i tan-

kene med sine skriverier. En har alltid lest denne «kjeldereren» av Pernille med stor interesse. Men denne gangen må jeg tilstå at jo mer jeg leser jo mer forarget blir jeg. Dette er jo i beste Dagbladstil og intet mindre enn et angrep på de som ikke måtte ha samme mening som den store masse. I den forbindelse vil jeg citere et ord av Søren Kirkegaard. Han sier noe slikt som: Der hvor mengden er der er usannheten.

Undertegnede er helt uenig i de synspunkter vi får oss kastet i ansiktet i et organ som jeg for mange år siden var med å stifte. Den gang het bladet 8. mai. Siden har vi abonnert på avisen i alle år og vært glade over å ha en avis som har talt Roma midt imot. Som tør trekke fram sannheter som overalt i andre aviser har vært tabu. År etter år siden den såkalte «frigjøringen» har vi blitt syltet ned med løgner uten at vi har kunnet ta til motmæle i dagspressen. Derimot har vi fått spalteplass i vår egen avis Folk og Land, og mange sannhetsord har gjennom årene stått på trykk der. Desto mer forbausset blir en når en i dette nummer av avisen får som julekytore en avhandling i verste Dagbladstil om disse velsignede jødene og fremmedarbeiderne. Vår store skyld i andre folks lidelser blir formelig øst ned over ryggen på en. Undertegnede er ikke antisemitt eller antijøde, men sionis-

tenes herjinger rundt om i verden kan ikke benektes. Så dersom Pernille mener at vi bør omvende oss fra våre villfarelser er hun kommet til feil adresse. Utviklingen i verden i dag forteller oss at vi som stilte oss under Vidkun Quislings banner ikke gjorde noe galt. At det har skjedd urettferdige og stygge ting med mange mennesker, også ved uskyldige mennesker av den jødiske rase kan ikke benektes, men synes i alle tilfeller å være sterkt overdrevet. Men det har skjedd forferdelige ting med andre mennesker av andre nasjonaliteter også. Tenk bare på tyske skolebarn som ble murt levende inne i Tsjekkoslovakia i 1945. Tyske kvinner som ble skjendet og voldtatt opptil 50 ganger på en dag osv. Men de har jo ingen Jan Otto Johansen eller Knut M. Hansson til å drive propaganda for seg. Det heter videre i Pernilles skriverier at når en innvandrerkvinne går med barn, da sier vi: Jammen har hun barn i magen igjen. Ja, så sannelig sier vi ikke det. Halve Oslo består snart av innvandrere og de yngler som kaniner. Mener Pernille at dette på lengre sikt vil være en velsignelse for oss nordmenn? Det er i grunnen synd på disse kvinnene. De lever under forhold som ingen norsk kvinne ville finne seg i. Det har endog forkommet at unge piker er blitt sendt til leger for å bli «omskåret» som det heter. Dette er intet mindre enn kvinneskandaler av verste

sort. Men de som ellers skriker opp om slike saker er påfallende tause når det gjelder innvandrere. Kan hende Pernille som synes så synd på disse buksekledde kvinnene som går med svøp og luftige gevanter, kunne tenke seg å ta disse kvinnenes sak opp med «Likestillingsombudet»? Så en ting til sist. Vi som har vært gjenstand for løgn, bakvaskelse og tillagt de verste motiver når det gjelder vårt forhold til andre raser og jødene i særdeleshet. Vi har såvisst ingen dårligere samvittighet enn de som var på den andre siden. De som kastet atombombene over Japan og satte tyske byer i brann med fosforbomber. Og når det gjelder forholdet til innvandrere her i landet så er vi av samme mening som LO. Norske arbeidsplasser bør vernes. Forøvrig vil jeg anbefale Pernille å variere litt på sin litterære sak. Enn om hun leste «Holocaust» av A. Bru.

Mitt nyttårsønske er: Må Folk og Land betenke seg og ikke følge i Dagbladets fotspor.

«Bondejente»

Hilsen fra Lundebäll

Nasjonalistlederen, Sven Lundehäll, var blant de mange som sendte oss nyttårsbrev med gode ønsker.

— Lycka till med Eder utmärkta tidning, som er mig till stor glädje, skrev han til slutt.

KLIPP, KLIPP, KLIPP, KLIPP...

Mange lesere er svært flinke til å sende oss avisutklipp.

Vi kan umulig følge med i alle aviser og tidsskrifter selv, så vi er meget taknemlige for klipp fra leserne.

FOLK og LAND

Postboks 7157 Homansbyen
Oslo 3

MANEDENS «PERNILLE»:

Snart førti år etter

Gullet var så heldig å bli engasjert i en forretning i arbeidsuken som var innlagt i 8. klasse i høst. Hun må ha gjort god nytte for seg for hun ble oppfordret til å bli fast lørdagshjelp i butikken.

Hun var svært opptatt av at jeg skulle skrive ønskeliste til jul. Bjørn Bjørnsens bok «Narvik 1940» lå da også under juletreet. Det er fint å ha fått en delvis selververvende datter, men jeg savner hjelp fra henne til lørdagsrengjøringen.

Jeg har brukt lang tid på boken, som av forståelige grunner er blitt bortimot tiet ihjel, lang tid fordi

jeg parallelt med lesningen av den på ny har gått igjennom det stenografiske referat av den såkalte rettssaken mot Vidkun Quisling.

Trodde de virkelig, disse som satte seg til doms over han, at han fikk tyskerne til å besette Norge? Men samtidig må de jo da ha innrømmet at han var en overmåte betydelig person som var i stand til det. Eller glemte de i sin overopphetete sinnstilstand at verden ville gå videre og at Guds langsomtmalende kværn ikke ville glede deres dom? En gjør seg så mange, rare spørsmål.

Skremmende er det i Bjørnsens

bok å lese om de kynikere som fikk istand den tyske innmarsj i Norge. Churchill har til og med fått sin statue i Oslo. Urnen med Quislings aske ble omsider i 1961 satt ned på Gjerpen kirkegård.

Tyskerne utga en hvitbok i 1940 om opptakten til 9. april 1940. En skulle ha trodd at den rett som Quislings aske ble omsider i 1961 satt ned på Gjerpen kirkegård. Tyskerne utga en hvitbok i 1940 om opptakten til 9. april 1940. En skulle ha trodd at den rett som Quislings aske ble omsider i 1961 satt ned på Gjerpen kirkegård.

Men nei. Han var vel redd for å gå for langt. Det var hevnernes marked i Norge. Derfor gikk det ikke an virkelig å forsvare, bare unnskyldte eller komme med en slags vandelsattest. Jeg synes at Berghs forsvar virker flaut.

Far forteller om den offentlige oppnevnte «forsvarer» som ble pådyttet ham, og som under første møte med klienten, alias far, holdt et lengere foredrag om fars lands- svik, og at han måtte føle seg og erklære seg skyldig etter tiltalen.

Vidkun Quisling hadde vel nå forlengst vært død selv om de ikke hadde jaget de ti kulene inn i

hans varme hjerte den 24.10. 1945, så han hadde vel ikke under noen omstendigheter kunnet oppleve Bjørnsens bok.

Men hvilke tanker har han hatt da de bandt han til staken, vel vitende at han var syndebukk og gjenstand for et justismord, vel vitende at han hadde tenkt norsk og ikke beregnende eller vendt kappen etter vinden.

Eller gir sekundene før skudde- ne faller den som skal myrdes offisielt og offentlig vyer inn i framtida, slik at i et glimt så den oppreisning som ville komme.

Måtte så ha vært tilfellet.

TV «I Solkorsets . . .

(Forts. fra side 1)

— *Hva slags svar fikk dere på henvendelsene?*

— Mange sa: Vi er ikke interessert i å stå fram. Vi ønsker ikke mer ubehag enn dommen vi har fått. Andre fant det riktig å gi sitt besyv med. Men disse var i klart mindretall, og de kom heller ikke i studio over natta.

— Begrepene «landsvik» og «landssviker» har vi for øvrig droppet i programmet, sier Haagen Ringnes. Blant annet stiller dr. juris Johs Andenæs spørsmålsteget ved ordet, han mener «landsvik» er en for firkantet betegnelse. Det er dessuten et vondt ord, ikke minst for dem som ble landssvikdømt, og en ufullstendig etikette, vi kaller dem rett og slett NS-folk.

— *Hvordan ser de tidligere medlemmene av Nasjonal Samling på sin egen fortid?*

— Noen bruker vendingen: det er et sår som ikke har grodd. Andre sier: vi føler vi kan se oss selv i øynene.

Når det gjelder rettsoppgjøret og tiden rett etter krigen, sier de at det verste ikke var å sitte i fengsel. Der ble de spart for det daglige presset, og hadde både mat og klær. Utenfor murene

møtte de mobbing, hadde ikke jobb, ikke mat. Og for familie og pårørende var det en forferdelig tid.

Også på avstand fra krigen møtte mange av NS-folkene regulære yrkesforbud. Mange understreker at barna hadde det vondt. Flere av dem vi forsøkte å få i tale i fjernsynet nå, anførte familien, især barna som grunn til å si nei. Og barna selv øvde utvilsomt et visst press for å få foreldrene til å la være å stå fram. «Ikke igjen», «ikke mer», sier barna, de føler familien har vært utstilt og utsatt nok. Og det er klart, sier Haagen Ringnes, vi må medgi at det er en belastning å stå fram i et medium som fjernsynet.

— *Du har brukt fem år å få ferdig denne serien. Hvorfor så mange år på så dystre emner?*

— Jeg har sett det som en journalistisk utfordring. Nasjonal Samling er noe vi vet veldig lite om. Jeg tenkte det fantes en sannhet bak den offisielle — mennesker og saker vi ikke kjenner til. Vi er mange som etter krigen ble flasket opp med «vi gode nordmenn».

Personlig hadde jeg aldri truffet et menneske ene og alene i egenskap av tidligere NS-medlem. Vi har kanskje fått en oppfatning av at de var dumskaller,

småskurker, stort sett suspekte. Jeg må si, mitt møte med NS-folkene har lært meg at de er påfallende menneskeliknende. Mye god journalistikk venter på en forløsning her.

Okkupasjonen . . .

(Forts. fra side 1)

på mange steder fremhevet den avgjørende betydning for krigen, som det ville ha å bringe forstyrrelser i Tysklands jernmalmtilførsler og hvordan de allierte anstrenget seg for å finne utveier til å hindre denne tilførsel. Et sted skriver Churchill: «Jeg henledet i formiddag (19/9 1939) kabinettets oppmerksomhet på betydningen av å få stoppet den norske transport av jernmalm fra Narvik, som vil begynne så snart isen legger seg i Bottenviken . . .» Et annet sted: «Jeg ber om stadig å bli holdt ajour med utviklingen av denne plan, som er av aller største betydning for lamelsen av fiendens krigsindustri».

Gjennom en lang, lang rekke uttalelser går det tydelig fram at tilførselene av jernmalm har vært en skjebneavgjørende faktor for Tyskland og det er opplagt

at betingelsene som Nürnbergdomstolen har anført for en preventiv aksjon på fremmed territorium var tilstede. Ikke noe ville være mere drepene, ikke bare for Tysklands krigspotensial, men også for landets eksistens, enn at importen av jernmalm ble stanset. Altså hadde Tyskland i selvforsvar og i kamp for sin eksistens rett til å sikre seg det for sin krigføring så uunnværlige råstoff som jernmalmen var. Okkupasjonen av Norge for å få baser for angrep mot England og Frankrike var så absolutt av sekundær betydning for Tyskland.

Også senere års granskninger av engelske dokumenter har til fulle bekreftet min oppfatning av Nürnbergdomstolens behandling av aksjonen i Norge, og jeg gleder meg nå til å lese Bjørn Bjørnsens bok, som jeg håper vil bli oversatt til engelsk og tysk.

Professor William A. Brandt hadde mange bøker som omhandlet okkupasjonen av Norge i sitt bibliotek, deriblant Ralph Hewins bok, «Ousling — profet uten ære».

— En bok som igrunnen understreker hva jeg allerede har sagt: at loven måtte vike for hatet og hevnen, ikke bare i Nürnbergdomstolen, — men altså også under oppgjøret i Norge, avsluttet professor Brandt.

Oduglighetens seger

Av Sv. A. Lundeheäll

När världsdemokratin segrade i det andra världskriget var det under parollen «frihet från nöd och fruktan». Det var banéret som höjdes upp för de kämpande soldaterna och den strävande, umbärande civilbefolkningens blickar.

Frihet från nöd och fruktan!

Hur måste det ej klinga i öronen på människor som under granatregn och bombregn svälte sig fram i jordhål. Människorna sågo upp ur sitt materiella elände mot den blå himlen och drömde om framtiden.

Och så var det hela en lögn — en söt giftlögn för att locka dem att strida för trå odugliga system, förgångna, överkomna — kapitalismens och kommunismens system!

I dag, efter demokratins stora seger, leva människor fortfarande ute i hyddor och jordkuler därute i världen. Fruktan är lika stor fastän den bytt gestalt. Vad man kryper ihop i skrask för är icke längre bombplanet eller granatens visslande tjut utan den främmande soldatesken som trängt in i Europa från öster och väster samt de kringstryckande bandithorderna.

Och efter dem följer den obevklige general Hunger.

Men de människor som trodde på de gyllene löftena, de ha nu förlorat även tron på framtiden. Man lurade dem med den stora lögnen icke endast att strida för en falsk sak. För människorna därute ter sig tillvaron meningslösa alla löften tomma, värdelösa.

Så går det när ett odugligt system skall med våld och lögn försvara sin fortsatta existens.

Och de få neutrala länderna, som ingenting förskytt, få också betala *sitt* pris för segern — oduglighetens och dumhetens seger, pöbelns seger — general Hungers seger. Även de avpressas sin tribut till världsdemokratin misskötande av försörjningsproblemen.

Om nöden sprider sig till dessa länder så är det likgiltigt för världens herrar. Det finns en kategori som icke svältar, millionärerna i USA och kommissarierna med millioninkomster i Sovjet — det är dessa som regera.

Sven A. Lundeheäll

AVISER TIL UTDELING

Vi har endel eldre nummere av FOLK og LAND liggende og sender gjerne noen gratisseksemplarer på forespørsel.

FOLK og LAND
Postboks 7157 Homansbyen
Oslo 3
Tl. (02) 19 06 71

Roosevelts krigspolitikk avsløres av svigersønnen**Brage:**

Det er rent utrolig å tenke på at man for endel år siden reiste en statue av president Franklin D. Roosevelt foran selveste Akershus festning. Idag vet vi at Roosevelt var en høyst middelmaadig mann, som allerede i begynnelsen av 30-årene var utsett av bestemte kretser i USA, med 2 av Amerikas mektigste menn i spissen, til å bli USA's kommende president. De 2 mektige herrer var finansmannen Bernhard Baruch og professor Felix Frankfurter. Før Roosevelt ble gjort til president, måtte han besvare visse spørsmål. Da spørsmålene ble besvart slik «det høye råd» ønsket, var hans kandidatur sikret.

Svigersønnen slår fast at Roosevelt var fullstendig i hendene på disse kretser, som bare hadde ett mål ved siden av å styrke sine egne finansielle interesser, nemlig å knuse Tyskland og ødelegge den tyske stat og hele den tyske industri for all fremtid. Oberst Dall sier like ut at Roosevelt var fullstendig i hendene på en rent kriminelt ansvarsløs mafia som stod fullt og helt i ledet med Sovjet-Russ-

land. Fru Roosevelt får av sin svigersønn sitt pass påskrevet som rendyrket kommunist og sovjetsympatisør. Da forstår man bedre hvordan USA ble bragt inn i krigen, angivelig for å redde demokratiet i verden, mens resultatene ble at halve Europa og senere hele Kina kom i kommunistenes vold. Det hele var tilsiktet, og alt snakk om å redde demokratiet var bare tomme fraser, sier oberst Dall.

Oberst Dall skildrer på en klinkende klar måte de krefter han med egne øyne så i sving rundt sin svigerfar, Presidenten. Han var fullstendig som en fange i de egentlige makthaveres garn. Når det gjaldt å fremme Sovjet-Russlands interesser, var Roosevelt, i likhet med sine bakmenn, villig til hva som helst. Da blir det jo mere forståelig at han ikke tenkte på hvordan Europas fremtid ville fortone seg dersom den tyske stat ble ødelagt, slik den ble. Dette vil nok en fremtidig generasjon måtte betale blodig for, og det gjør også oberst Dall oppmerksom på.

Dall's bok burde leses av alle med politisk interesse. Ikke minst av de såkalt «gode nordmenn» som hittil har trodd på at de høye idealer som de fremholdt i sin propaganda var det virkelige ledemotiv for Amerikas deltagelse i den 2. verdenskrig.

I virkeligheten, var de ledende amerikaneres drivkraft de mest tet for å tvinge det amerikanske nedrige formål, i tillegg til et rent syklig hat og en for vanlige, fornuftige mennesker helt uforståelig trang til blodig hevn over de overvunne. Boken er kommet ut på flere sprog, og har, som rimelig kan være, der den er utgitt, vakt betydelig oppsikt. På grunn av den sensur som de fleste større norske forlag utøver overfor alt som kan bidra til å sette Tysklands motstandere i et uheldig lys, så kan vi vel ikke vente at denne bok vil komme ut i Norge, dessverre. *Den tyske utgave heter: «Amerikas Krigspolitikk — Roosevelt und seine Hintermänner». 284 sider, pris DM. 26.80. Kan bestilles hos norske bokhandlere fra Grabert-Verlag, Postfach 1629, 7400 Tübingen, Vest-Tyskland.*

Roosevelts skinnhellige krig.

En annen uhyre interessant bok om Roosevelts krigspolitikk, er skrevet av Benjamin Colby som under 2. verdenskrig var en ledende journalist i den ellers meget Roosevelt-vennlige avis «New York Times».

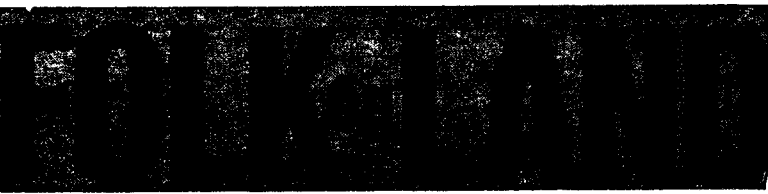
Han avslører i sin glimrende bok Roosevelt-klikkens falskspill. Colby påviser med største nøyaktighet den bedrageriske

løgnpropaganda som ble benyttet inn i krigen mot Tyskland. De historiske avsløringer Colby legger frem i sin bok, er virkelig sprenghastig, både når det gjelder krigsårsak, krigsskyld og krigføring. Boken kan trygt anbefales alle som ønsker å vite hva som egentlig foregikk bak kulissene i en for vår verden så skjebnesvanger tid. Boken er også kommet i tysk utgave: «Roosevelts scheinheilige Krieg». 280 sider, pris DM. 26,50. Kan bestilles gjennom norske bokhandlere, eller direkte fra Druffelverlag D-81 31 Leoni am Starnberger See, Vest-Tyskland.

Roosevelts sønn avslører

Med det samme vi befatter oss med personen Roosevelt, kan det være av interesse å gjøre oppmerksom på en bok som kom ut på norsk hos Gyldendal i 1946. Her forteller Roosevelts sønn Elliot Roosevelt løst og fast om sin far. Han gir referater fra flere av de viktigste konferanser hans far hadde med Churchill og Stalin under krigen. Referatene er ganske fantastisk avslørende, og bekrefter bare til fullkommenhet hva Dall og Colby har skrevet. Boken vil antagelig kunne lånes i bibliotekene. Den heter: «Slik Han Så Det» av Elliot Roosevelt.

Brage

Lærenemme Sovjetrussere

Under et av Erik Bye's lørdagsprogrammer i TV viste han med gru frem sterke eksplosiver, fremstilt som leketøy. Det var sovjetiske fly som skulle ha droppet disse ned over Afghanistan, beregnet på sivilbefolkningen.

Tydelig at Sovjet-russerne er lærenemme.

Under siste verdenskrig mistet mange tyske kvinner og barn livet, som følge av fyllepenger, blyanter og lekegjensstander de hadde plukket opp fra gater og gårdstun.

Den gang var det amerikanske flyvere som var de glade givere.

Sett dem til steinarbeide

Vi har et antall unge menn i vårt land som nekter å gjøre militærtjeneste. Det får så være. Stod det til undertegnede, skulle de settes til hårdt arbeide. De kunne rengjøre byens gater på vinterstid, eller rydde opp i skog og mark.

Men disse selvovertvurderende individer har sutret seg til å bli tatt alvorlig. De snakker diffust om alternative forsvarsformer, om en verdifull sivil motstand som de ikke kan redegjøre for. Ja, de er endog kommet så langt i sin sutring at Forsvarsdepartementet forbereder en lekeskole for forsvarsnektene. Og det uten at ETT menneske i dette land aner hvilket innhold denne skolen skal ha.

(C. C. i «Morgenbladet»)

BOKTJENESTEN

Bøkene nedenfor kan bestilles gjennom BOKTJENESTEN, postboks 924 - Sentrum, Oslo 1 Når betalingen følger bestillingen, skjer forsendelsen portofritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

.... eks. Olaus Ulven: Lange skygger	kr. 25,-
.... » Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	» 25,-
.... » Håkon Meyer: Et annet syn	» 25,-
.... » Forbundet: § 104 Mere lys over rettsoppgjøret	» 10,-
.... » Astrid Berge: Hvem er du — dr. Paras?	» 30,-
.... » Justus Vericultur: Den norske kapitulasjon	» 10,-
.... » C.H.B. Benneche: Landssvikoppgjøret og meg	» 20,-
.... » Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	» 5,-
.... » A. E. Hedem: Quo Vadis Norvegia	» 25,-
.... » Svein Halse: I forreste linje	» 45,-
.... » Frode Halle: Fra Finland til Kaukasus	» 45,-
.... » A. E. Hedem: Statsmaktenes revolusjonære forhold til Grunnloven	» 10,-
.... » Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	» 20,-
.... » O. Hedalen: Er det begått en skammelig urett mot en hel del av våre gode landsmenn	» 5,-
.... » Inst. för Offentlig och Internationell Rätt: Den norska rättsuppjörelsen	» 45,-
.... » Kai Normann: Laubærkransen	» 20,-
.... » Erik Haaest: Udyr — eller hvad?	» 15,-
.... » Berner Hansen: Mannen bak søylen (om professor Wilhelm Rasmussen)	» 78,-
.... » Adolf Hoel: Universitetet under okkupasjonen	» 45,-
.... » Erling Ueland: Kommnetar til Gjelsvik: Hjemmefronten	» 50,-
.... » Erling Ueland: Kommentar til Alex Johnsons: Berggrav	» 30,-
.... » Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	» 65,-
.... » Odd Melsom: Nasjonal Samling og fagorganisasjonen	» 80,-
.... » Gary Allen: Ingen tør kalde det sammensvergelse	» 48,-
.... » Odd Melsom: Fra kirke- og kulturkampen under okkupasjonen	» 85,-

ADRESSE:

NAVN:

Ved betaling benytt postgirokonto nr. 5 15 46 38 eller bankgirokonto nr. 8041.07.03452. Betalingen kan også sendes i frimerker.

Claus i dag: Pligt til u-landshjelp?

I den såkalte «Nord-Syd-Dialog» — forhandlingene mellom u-landene og den industrialiserede verden — hævdes det prinsipielt; at det er den hvite race, der er skyld i u-landenes nød og elendighed.

Det er ikke sant — og en af de talrige løgne, som socialisterne søger at binde os på ærmet. Tværtimod ville u-landene have været endnu ringere stillet, hvis hvite mennesker ikke havde koloniseret dem.

Den engelske professor T. Bauer — der underviser ved The London School of Economics — har specialiseret sig i problemerne omkring den økonomiske udvikling i u-landene, og nylig publicerede han en artikel i det amerikanske tidsskrift «Commentary», der nok er en nøjere overvejelse værd.

De mest fremskredne samfund i Den Tredje Verden — siger Bauer — er netop de, som har haft den livligste og bedste kontakt med den vestlige civilisation. Det gjælder landene i Asien, så vel som i Afrika og Syd-Amerika.

Ser man udelukkende på Afrika, så skyldes ALLE fremskridtene af betydning netop de hvite kolonister, som kom dertil i midten og slutningen af det forrige århundrede. I den så stærkt nedvurderede kolonitid. Så vigtige ting som retssikkerhed, lov og orden, undervisning, skriftsprogets indførelse, veje, jernbaner, brug af videnskab og teknik — ja, selv hjulet som de indfødte ikke kendte, har alt sammen sit ophav i kolonisternes tilsynskomst.

Videre er påstanden om den økonomiske udbytning mildt sagt forkert.

Vestens lande har ganske rigtigt haft store indtægter, der kom fra kolonierne, men — de kom fra virksomheder de hvite selv etablerede, og disse tilførte kolonilandene langt større værdier end dem de fjernede.

Også påstanden om at Vestens lande snød u-landene i den gensidige handel er grebet ud af luften.

U-landene har fået ganske meget for deres penge, og de er i hvert fald idag langt bedre stilled end de var før i tiden.

Man må erindre — når man bebrejdes, at u-landene er mere forgældede end nogensinde — at gælden er et ganske nøjagtigt spejlbillede af de varer og værdier, som landene har fået. Hertil kommer yderligere de mange, store u-landsprojekter, der også udgør store værdier.

Mange låneaftaler er iøvrigt så gunstige for lånetagerne at de reelt kan ansees for gaver — eller gælden slettes simpelthen og BLIVER TIL gaver — hvilket naturligvis især forekommer m.h.t. de fattigste lande.

Videre er det noget rent sludder, at de hvite har indført racediskrimination i Afrika og Asien. Den historiske sandhed er, at udstrakt racediskrimination har været reglen — ikke undtagelsen — i begge disse verdensdele århundreder før den hvite mand satte sin ben der.

Imidlertid er der eet område, hvor man må indrømme, at de hvite har bidraget til vanskelighederne.

Nemlig ved at bedre forholdene så radikalt, at dødeligheden, og i særdeles spædbørnsdødeligheden, er gået drastisk ned — og gennemsnitslevealderen visse steder endog er fordoblet. Det skyldes at såvel endemiske som epidemiske sygdomme næsten er blevet udryddede, og at de hvides militær har hindret de stammestridigheder som tidligere holdt befolkningstallet lavt.

F.eks. er den sorte befolkning i Rhodesia («Zimbabwe») steget fra omkring 780 000 i 1880 til ca. 6 millioner idag.

Hvis og hvis og hvis — HVIS u-landenes befolkninger var børn, kunne man med passende undervisning og opdragelse —

finansieret af industrilandene — på et par generationer løse de allerfleste problemer.

Men de er IKKE børn. De er mennesker med en fuldkommen anden livsopfattelse og livsfilosofi end vor. Og den vestlige verdens rationelle tænkning og praktiske livsanskuelser finder kun ringe gehør hos disse mennesker, der søger deres livslykke ud fra ganske andre kriterier end vore.

Oftre betragter de livet som en fase, der skal overstås, og mange af dem mener, at når man har det ringe i denne tilværelse, så skyldes det forsyndelser i en foregående, som man nu må bøde for.

Det er svært — for ikke at sige umenneskelig svært — at hjælpe mennesker, som hellere søger at afvende oversvømmelser ved at afbrænde røgelse og frem-sige besværgelser end ved at bygge dæmninger — og som i stedet for at bygge vandreservoirer til afhjælpning af tørkeperioder mener, at det er langt bedre at lade præsteskrabet foretage dyrefringer i håb om at formilde vejrguderne.

I det store og hele har de ikke meget tilovers for den vestlige verdens måde at klare problemerne på.

U-landshjælpens «fader» — svenskeren Gunnar Myrdal — har omsider fået øjnene op for denne kendsgerning, og han tilråder en form for fattighjælp fra de rige lande til de fattige.

Det er nok det bedste — og dertil kunne man sikkert føje, at en sådan hjælpe neppe burde være et statsanliggende, men overlades til de mennesker, som føler at have en forpligtelse.

U-landshjælpen har i alt for mange tilfælde været penge fra fattige mennesker i de rige lande til rige mennesker i de fattige lande — og er ikke kommet de mennesker tilgode, som virkelig havde behov for hjælp.

CLAUS

Boken som må leses!

NY LADNING FRA TYSKLAND

● DAVID IRVING: Der Nürnberger prozess.

Den engelske historikeren David Irving plukker Nürnberg-prosessen fra hverandre bit for bit Kr. 30,—

● WILFRID AHRENS: Verbrechen an Deutschen.

Om forbrytelsene mot den tyske sivilbefolkning i Øst-Europa etter 1945. Boken som Bonn-regjeringen ville tie ihjel..... Kr. 60,—

Jeg bestiller eks av

Navn:

Adresse:

Portofri levering ved forskuddsbetaling over postgiro nr. 2 34 13 52. Bestilling sendes A. Norberg, Boks 3044 Elisenberg, Oslo 2.

FOLK og LAND

All post bes adressert til:
Postboks 7157 - Homansbyen,
Oslo 3

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Mandag kl. 17—20, tirsdag 10—14 og onsdag 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 60,- pr. år, 30,- pr. halvår. I nøytralt om-slag og utenlands, tillegg kr. 7,50 pr. halvår.

Postgiro 5 16 45 04
Bankgiro 8041.07.03452
Løssalg kr. 5,-

Annonsepris:
Kr. 1,- pr. spalte m. + MVA

Utgiver: A/S Historisk Forlag
Trykk: Viking Boktrykkeri A/S